

Zijn eerste verzetsactiviteiten

Door Hans Nieuwenhuijsen

In zijn Amsterdamse omgeving vond mijn vader Frits Nieuwenhuijsen vrijwel direct twee van de eerste verzetsgroepen waarbij hij al zijn agressie kwijt kon. Eén in de stad met de naam Comité voor Vrij Nederland (noot: Geen relatie met de later gepubliceerde verzetskrant Vrij Nederland.) van lokale hoger geschoolden, en één in Randwijck die zich richtte op de opvang van gestrande Britse vliegers en hun terugkeer naar Engeland.

Het Comité voor Vrij Nederland bestond uit een aantal intellectuelen met hogere posities in de Amsterdamse zakenwereld.

Zij hadden toen nog de verwachting dat, met hulp van de Britten, ons land nog op korte termijn bevrijd kon worden. Om de steun van de bevolking hiervoor te motiveren publiceerde het Comité eind zomer 1940 een instructie wat voor sabotages zij konden plegen als de Duitsers de strijd zouden opgeven.

In de Randwijck groep nam Frits de taak op zich van het verzamelen en samenstellen van documenten en berichten die van belang waren voor Engeland. De 'piloten' konden deze tekeningen en foto's dan meenemen bij hun georganiseerde terugreis.

Voorstelbaar werden al zijn verzetsactiviteiten voor mij verborgen gehouden. Ook later heb ik pas begrepen dat mijn vader zich ook fysiek wilde wapenen. Er verschenen bokshandschoenen in huis en hij ging ook judolessen nemen.

Mijn vader ging minder omzichtig met mij om dan mijn moeder. Bij zijn schietoefeningen met het zwaarste kaliber luchtpistool in de tuin van zijn ouders in Hilversum, mocht ik ook proberen een schot te lossen. Mijn twee zesjarige handjes konden het apparaat nauwelijks tillen. Met zijn ondersteuning was het net mogelijk het pistool enigszins te richten en zelfs de trekker over te halen. De terugslag werd keurig door mijn vader opgevangen.

Mijn lagere school, de Michiel de Ruyterschool in Amstelveen, was in beslag genomen als herstellings-plaats voor Duitse militaire voertuigen, soms ook voorzien van stalen rupskettingen. Als nieuwsgierig jongentje ben ik een keer onder het prikkeldraad gekropen om te zien wat zich daar afspeelde. Toen mijn vader dit vernam kreeg ik geen vermaning, maar werd ik uitvoerig door hem overhoord wat ik allemaal had gezien. Wat voor type voertuigen en hoeveel. Uit zijn wat teleurgestelde reactie, toen bleek dat ik hier weinig details van kon vertellen, begreep ik dat ik een volgende keer beter op moest letten.